

Dries van der Post (november 2007)

Toen Bob Foltz mij vorig jaar vroeg om mee te doen aan zijn nieuwe productie, hoefde ik geen moment te aarzelen voordat ik ja zei. Het is totaal anders om een voorstelling te maken en dansen met alleen maar oudere dansers. Dansers, die ooit afstand van de dans hebben genomen, door een andere richting in hun leven op te gaan. De prestatie- en geldingsdrang is er niet meer, maar de gedrevenheid des te meer, omdat je nog bewuster de keuze maakt om een productie te gaan doen. Voor mij betekent dit dat ik meer laagjes van de buitenkant kan afpellen en steeds meer mezelf kan laten zien op het toneel. Je hoeft je voor elkaar en voor publiek niet meer te bewijzen.

Dit voegt een heleboel toe aan de beweging en geeft een grote rust.

Bob heeft diezelfde rust in de choreografie weten te brengen. Waar vroeger de kracht meer in de beweging zat, zit de kracht nu meer achter de beweging. Dat maakt de choreografie zo sterk en geeft het mij de ruimte om mezelf te laten zijn en zien.

Door al deze factoren en de combinatie van de mensen die meedoen, ben ik ervan overtuigd dat een volgende productie weer net zo sterk zal zijn en Bob weer een nieuwe, andere laag in de choreografie en ons weet bloot te leggen. Het zal weer een genot zijn, om zowel in het werkproces als op het toneel te staan.